



EVROPSKÁ KOMISE

Doplnění stížnosti – porušení práva EU

JUST.D.3/DR/ess(2020)5410244

## 1 Osobní a kontaktní údaje

	Stěžovatel*	Váš zástupce (pokud byl určen)
Oslovení (pan/paní/slečna) *	Pan	
Křestní jméno*	David	
Příjmení*	Zahumenský	
Organizace:	---	
Adresa*	Tř. Kpt. Jaroše 1922/3	
Obec*	Brno	
PSČ*	602 00	
Země*	Česká republika	
Telefon	00420608719535	
E-mailová adresa	david@davidzahumensky.cz	
Jazyk*	český	
Máme zasílat korespondenci vám nebo vašemu zástupci?*	X	<input type="checkbox"/>

Stěžovatel doplňuje svoji stížnost odkazem na usnesení Ústavního soudu Pl. ÚS 10/20, kde bylo judikováno:

*„Jen v případě podání takovéto ústavní stížnosti by bylo možné přezkoumat, zda stěžovatelem namítaný zákaz vycestování z území České republiky mohl být přijat na základě § 6 odst. 1 písm. b) krizového zákona, jenž umožňuje zákaz vstupu, pobytu a pohybu osob na vymezených místech nebo území (a to **přestože je zjevné, že tento zákaz může být s ohledem na účel tohoto ustanovení, jímž je řešení krizové situace na území České republiky, stanoven jen ve vztahu k území České republiky, a nikoli ve vztahu k zahraničí**).“*

Zde tedy Ústavní soud potvrdil, že zákaz vycestovat ze země byl napadeným opatřením uložen v rozporu se zákonem. Ústavní soud současně potvrzuje, že stěžovatel jako jednotlivec nemá možnost domáhat se určení nezákonnosti či protiústavnosti předmětného krizového opatření před českými soudy (viz odůvodnění přiloženého usnesení Ústavního soudu).

Stěžovatel dále doplňuje svoji stížnost odkazem stanovisko veřejného ochránce práv (který je rovněž českým „equality body“ ve smyslu antidiskriminačních směrnic EU):

Ve svém vyjádření k návrhu senátorů se v řízení před Ústavním soudem v květnu 2020 vyjádřil veřejný ochránce práv Stanislav Křeček (viz příloha).

Věc se týkala toho, že skupina původně 11 senátorů (později pak rozšířená o dalších 7 senátorů) podala návrh na zrušení části usnesení vlády ze dne 30. 4. 2020 č. 495, o přijetí krizového opatření, kterým byla omezena možnost svobodného překračování hranic ČR. Následně senátoři navrhli, aby Ústavní soud vzhledem k tomu, že napadené usnesení vlády se v mezidobí stalo neúčinným, vyslovil rozpor některých jeho ustanovení s čl. 1, čl. 3 odst. 1 a čl. 14 odst. 1 Listiny a čl. 2 Protokolu č. 4 k Úmluvě a aby zrušil část ochranného opatření Ministerstva zdravotnictví ze dne 15. 5. 2020 č. j. MZDR/20599/2020-1/MIN/KAN.

Veřejný ochránce práv využil možnosti vstoupit do řízení jako tzv. vedlejší účastník a k návrhu zaslal toto vyjádření.

Ochránce předně konstatuje, že povinnost nahlásit vstup na území s následnou karanténou, případně předložení lékařského potvrzení o absolvování testu jednou za 30 dnů jsou opatřeními, která omezují právo volného pohybu pracovníků. Na základě podnětů, které obdržel, ochránce dospívá „k závěru, že přijetí těchto plošných opatření napadeným usnesením není nezbytné ani v České republice.“

Dále ombudsman upozorňuje na to, že „Kromě finanční zátěže, kterou pravidelné absolvování testu představuje, tvoří další praktickou překážku při splnění usnesením stanovených povinností omezený počet testovacích center přístupných pro samoplátce. Dotčené osoby musí často překonat větší vzdálenost za účelem splnění této povinnosti než při samotné cestě do zaměstnání či školy.“ A dodává, že povinnost předložení lékařského potvrzení o absolvování testu, považuje za neodůvodněnou.

Ochránce své vyjádření zakončuje závěrem, že „není plošná povinnost přeshraničních pracovníků předložit potvrzení o absolvování testu jednou za 30 dnů potřebným opatřením. V případě, že by epidemiologická situace v příhraničních regionech odůvodňovala přijetí určitých opatření omezujících svobodu pohybu, povinnost předložit potvrzení o absolvování testu jednou za 30 dnů by nebyla vhodným opatřením za účelem ochrany zdraví. Inkubační doba u nemoci COVID-19 je totiž mezi 2 až 14 dny, přičemž infikovaná osoba, která nemoc může dál šířit, nemusí vykazovat žádné příznaky nemoci. Povinnost předložit potvrzení o absolvování testu jednou za 30 dnů by tedy nezabránilo šíření nemoci COVID-19.“

Stěžovatel tedy poukazuje na to, že i podle vyjádření veřejného ochránce práv i další navazující opatření přijatá vládou ČR a ministerstvem zdravotnictví ČR na hranicích nebyla nezbytná a přiměřená. Stěžovatel navrhuje, aby si Komise i v jeho věci vyžádala stanovisko veřejného ochránce práv.

Mgr. David zahumenský